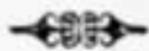

Θαῤροῦσα πῶς δροσίζει
 κ' αὐτὴ
 τὰ σπλάγχνα μου φλογίζει
 καυτὴ.
 Ἄς καίη, ἂν μαζῆ σου
 συζῶ.
 Δὲν θέλω ἄλλως πείσσυ,
 νὰ ζῶ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΔΙΑΜΟΝΗ

Τὴν εὐτυχίαν
 μ' ἐπιθυμίαν
 ζητῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
 Καλὴ μου κόρη,
 ἔς αὐτὰ τὰ ἔρη
 ὡς μ' εἶπαν κατοικεῖ.

Ξεύρεις ποῦ εἶναι;
 — «Κοντὰ μου μεῖνε,
 καὶ βλέπομεν μαζῆ.
 Ξεύρω πλησίον
 ἔς αὐλὰς πλουσίων
 σπανίως ἔτι ζῆ.»

ΠΑΝΤΟΙΑ

» Πέρα οί λοφίσκοι
 κ' οί παχεῖς ἴσκιοι
 τὴν βλέπουν τὴν αὐγή.
 Μὲ τὸ κοπάδι
 παίζει τὸ βράδυ
 ἔς τὴ δροσερὴ πηγὴ.

—

» Μέσα ἔς τ' ἀμπέλι
 νὰ στρώνῃ θέλει,
 κ' ἐκεῖ μὲ προσκαλεῖ,
 καὶ ἔς τὸ τραπέζι
 γελαῖ καὶ παίζει
 καὶ μὲ συχνοφιλεῖ.

—

» Δός με τὸ χέρι,
 καὶ πᾶμε ἄταίρι,
 γυρεύοντες κ' οἱ δυὼ.
 Κ' ἂν κάπου μένη
 ἐδῶ κρυμμένη,
 ἢ πρώτη θὰ τὴ διῶ.»

—

Τὸ χέρι παίρνω,
 κοντὰ τὸ φέρνω
 ἔς τὰ χεῖλη τὸ κρατῶ,
 κ' εὐθύς μ' ἐφάνη
 πῶς καταφθάνει
 ἐκείνη ποῦ ζητῶ.

—

— «Τὴν ἡῦρα· στάσου.
 ἔς τὴν ἀγκαλιά σου
 ἐκρύφθ' ἢ πονηρή.
 Ἄλλοῦ δὲν τρέχω.
 Τώρα τὴν ἔχω.
 Ἄς φύγη ἂν ἴμορῃ.

Η ΒΑΤΤΟΣ

Μελωδ. Schubert: (Die Forelle), Α. 4ρ. 14

Ἐς τὴν ἀνθισμένη βάττο,
 ἔς τὴν πράσινη φραγή,
 λουλοῦδι μυρωδάτο
 ἐστόλιζε τὴν γῆ.

Πλησίασα, καὶ τόσο
 μ' ἐφάνη θαυμαστό,
 ποῦ θέλησα ν' ἀπλώσω
 καὶ νὰ τὸ μυριστῶ.

Μὲ εἶπ'· «Ἔχω ἀγκάθι,
 μόν' ἴπερνα ἔς τ' ἀνοιχτά.
 Κάποιος ἴμορῃ νὰ πάθῃ,
 καὶ θὰ πονῇ φρικτά.»

